

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 89.992 van 3 oktober 2000
in de zaak A. 89.547/VII-20.487.**

In zake : XXX,
wonende te ANTWERPEN,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Congolese nationaliteit, op 14 februari 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 9 februari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 10 juli 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 augustus 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad L. LAVRYSEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Congolese nationaliteit, komt België binnen op 10 oktober 1998 en verklaart zich op 16 oktober 1998 vluchteling . Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoeker gebruik van het Lingala, met behulp van een tolk.

1.2. Op 9 februari 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 1999 is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 31 augustus 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Lingala taal machtig is.

Betrokkene verklaarde de Congolese (Democratische Republiek Congo) nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kinshasa. Op 15 augustus 1998 zou betrokkene onderdak verleend hebben aan de ouders van zijn vriend F., die van Rwandese afkomst waren. Op 10 september 1998 zouden vijf militairen van het Kabila-regime zijn huis binnengevallen zijn en de ouders van F. opgepakt hebben en meegebracht naar een onbekende bestemming. Betrokkene zou tijdens deze inval ongemoeid gelaten zijn. Op 28 september 1998 zouden zes militairen van Kabila hun huis opnieuw binnengevallen zijn en betrokkene en François opgepakt hebben 'omdat ze Rwandezes verborgen hadden'. Zij zouden samen met drie anderen opgesloten zijn in een cel in het Ceta-kamp, zonder ondervraagd te zijn. Op 5 oktober 1998 zou een vriend ('Jean' genaamd) van zijn oom, betrokkene bezocht hebben en hem die avond uit de cel gehaald hebben om hem bij zijn oom af te zetten. Vandaar zou deze hem onmiddellijk naar een medisch kabinet gebracht hebben, waar hij verzorgd zou zijn. Op 6 oktober 1998 zou betrokkene teruggekeerd zijn naar het huis van zijn oom, waar hij onderdook tot 9 oktober 1998, dag waarop betrokkene samen met een vriend (waarvan hij de naam niet kent) van zijn oom, per vliegtuig naar België vertrok. Betrokkene vroeg asiel aan op 16 oktober 1998.

Er dient te worden vastgesteld dat betrokkene er niet in geslaagd is een ernstige vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève, aannemelijk te maken. Hij baseert immers de door hem ingeroepen vrees voor vervolging enkel op het feit dat hij onderdak zou verleend hebben aan twee Rwandezes gedurende ongeveer drie weken, terwijl hij in dit verband uiterst vage verklaringen aflegt voor het Commissariaat-generaal.

Zo stelt hij niet te weten vanwaar deze personen precies afkomstig waren; noch welke Rwandese taal zij spraken; noch sinds wanneer ze in Kinshasa woonden; noch sinds wanneer F. (hun zoon en betrokkenes vriend, met wie hij overigens samenwoonde) in Kinshasa woonde. Verder stelt hij zelfs hun familienaam niet te kennen, noch te weten wat voor werk ze deden, noch waar F. geboren was. In het licht van bovenstaande vaststellingen kan weinig geloof worden gehecht aan betrokkenes verklaringen in dit verband.

Bovendien is het onwaarschijnlijk dat betrokkene, die verklaarde voor het Commissariaat-generaal op geen enkele manier politiek actief te zijn heden ten

dage in de Democratische Republiek Congo nog door de Congolese autoriteiten vervolgd zou worden, enkel omwille van het feit dat hij Rwandezen onderdak zou verleend hebben gedurende drie weken. Uit de algemene pers blijkt immers dat de klopjacht op Rwandezen in Kinshasa slechts tijdens een beperkte periode (tweede helft van 1998) plaatsvond en dat er daar sedertdien geen sprake meer was van een systematische vervolging van Rwandese burgers (en a fortiori van Congolezen die Rwandezen onderdak gaven).

Daarenboven vertoont betrokkene relaas voor het Commissariaat-generaal nog een aantal vaagheden en onwaarschijnlijkheden, en die de geloofwaardigheid ervan nog verder ondermijnen. Zo stelt hij voor het Commissariaat-generaal dat hij Jean al heel lang kende, doch weet niet welke zijn graad was in het leger. Verder slaagt hij er niet in de namen te geven van zijn drie medegevangenen. Hij weet ook niet met welk paspoort hij reisde, noch met wie hij reisde.

Verder stelt hij niet geweten te hebben dat hij naar België vloog, 'aangezien hij niets begreep van wat de commandant zei daar hij Nederlands sprak'.

Betrokkene blijkt verder niet in het bezit te zijn van enig document dat de controle van zijn identiteit of reisweg mogelijk zou kunnen maken.

Tenslotte brengt het verzoekschrift van betrokkene geen elementen naar voor die vermogen de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 februari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)".

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan ingewilligd worden, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht zijn geschonden; dat verzoeker meerbepaald laat gelden :

"2.1. Zorgvuldigheidsbeginsel

Dat de beslissing wijst op de zorgvuldigheid en onredelijkheid waarmee de beslissing is genomen.

Dat de redenen die aangehaald worden niet in evenredigheid staan tot de gevolgen van de genomen beslissing.

Dat er zelfs geen tegenstrijdigheden aangehaald worden om tot afwijzing over te gaan..

Dat zij zich baseren om hun beslissing te nemen op volgens hun enkele onwaarschijnlijkheden in zijn verhaal zoals het hem is overkomen..

1. Dat het niet is omdat hij niet politiek actief was of omdat er op huidige moment geen klopjacht op Rwandezen gemaakt wordt dat hij op dat ogenblik geen gevaar liep.

Dat hij omwille van etnische vervolging zijn land heeft verlaten en dat het bovendien als een politieke daad werd beschouwd door de regering als men Rwandezen ter hulp kwam.

Dat hij omwille van het helpen van Rwandezes werd opgepakt en daarna diende te ontsnappen uit het Ceta kamp en dus nog steeds gevaar loopt.

Dat hiermee geen rekening gehouden wordt.

Dat de aangebrachte elementen ernstig zou moeten genomen worden gelet op de omstandigheden waarin ze zijn gebeurd..

Dat dit niet zomaar kan afgedaan worden of het niet zou gaan om gegronde redenen van een persoonlijke vervolging.

2. Dat hij wel degelijk de naam kende van de moeder en vader en deze ook benoemd als vader : E. en moeder F..

Dat zij slechts drie weken ondergedoken hebben gezeten bij verzoeker.

Dat zij slechts drie weken ondergedoken hebben gezeten bij verzoeker.

Dat hij F. slechts vijf maanden kende.

3. Dat de persoon die hem hielp ontsnappen 'vieux Jean' dat hij deze reeds lang kende doch als burger.

Dat hij slechts in het leger is gegaan op het ogenblik aan de macht kwam en dus ook geen hoge functie had.

Hij kende zijn juiste graad niet maar weet wel dat het niet erg hoog kan geweest zijn.

Daarvoor was hij nog niet lang genoeg in het leger.

4. Voor het overige werd zijn reis volledig geregeld door zijn oom en wist hij hiervan weinig af.

Hij wist inderdaad niet de naam van de persoon met wie hij samenreisde.

Deze heeft dit waarschijnlijk ook nooit willen zeggen omwille van het zelfbehoud :

Hij begrijpt dan ook niet dat hem verweten wordt aangezien hij alleen maar wou vluchten en zich in veiligheid stellen.

Dat hier niet voldoende rekening mee is gehouden bij het nemen van een dergelijke verstrekkende beslissing.

2.2. Schending van de motiveringsverplichting

Dat de motivering van de afwijzing van de asielaanvraag de beslissing moet dragen.

Dat uit de motivering moet kunnen afgeleid worden om welke reden verzoeker niet als vluchteling wordt aanvaard en dat hierbij moet rekening gehouden worden met alle elementen.

Dat het niet opgaat te stellen dat verzoeker niet op voldoende wijze heeft aangetoond dat hij gevaar zou lopen om op een systematische wijze en om persoonlijke redenen vervolgd te worden.

Dat verzoeker is moeten vluchten uit het Ceta kamp hoe kan men dan stellen dat hij niet zou kunnen spreken van een systematische en gerichte vervolging.

Waarom wordt in de beslissing tot weigering niet verder ingegaan op de etnische problemen die gekend

zijn.. en waarom het voordeel van de twijfel niet aan verzoeker verleend werd.

Dat dit toch minstens kon worden verwacht gelet op het gekende etnisch geweld.

Dat dit alles dan bovendien nog moet gezien worden in de huidige situatie in Kinshasa die nog steeds zeer ernstig is en waar de burgeroorlog nog steeds aan gang is en de haat tegen Rwandezen nog steeds aanhoudt.

Dat hiermee niet voldoende rekening is gehouden.

Dat er een gebrek in de motivering is.

Dat men ook blijkbaar weinig begrip heeft opgebracht voor het feit dat verzoeker is moeten vluchten en dat hij zelf weinig afwist op welke wijze dit werd geregeld.

Dat gelet op de ernst van de etnische problematiek en de gevolgen voor verzoeker deze zaak verder diende onderzocht te worden.

Dat hiermee rekening diende gehouden te worden wat in casu niet gebeurd is.

Dat verzoeker een enorme angst heeft, dat hij alleen zijn oom heeft en voor het overige geen familie meer om hem te helpen.";

4.2. Overwegende dat, wat het eerste middel betreft, het zorgvuldigheidsbeginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd geconvoceerd voor een interview op het Commissariaat-generaal; dat hij tijdens dat interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, dat hij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of een andere persoon van zijn keuze en dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Lingala-taal machtig is; dat de Commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissing steunde op alle elementen in het administratief dossier; dat aan verzoeker zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal de mogelijkheid werd gegeven zijn asielrelaas toe te lichten; dat de Commissaris-generaal op basis van deze verklaringen en op grond van een vergelijking tussen de verschillende interviews, om de redenen die in

de bestreden beslissing zijn vermeld, tot de conclusie kwam dat betrokkene aanvraag kennelijk ongegrond is; dat niet blijkt dat de Commissaris-generaal door de bestreden beslissing te nemen het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel heeft geschonden; dat het middel niet ernstig is;

4.3. Overwegende dat, wat het tweede middel betreft, artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen toelaat een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren wanneer de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat van die bepaling gebruik kan worden gemaakt wanneer het relaas van betrokkene niet coherent, geloofwaardig of aannemelijk is; dat de bestreden beslissing in dit verband duidelijk de redenen aangeeft op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten; dat die redenen ondersteund worden door het administratief dossier en op het eerste gezicht afdoende lijken; dat de bestreden beslissing ingaat op het gewijzigde klimaat in Kinshasa ten aanzien van Rwandezen en Congolezen die Rwandezen onderdak gaven; dat de Raad van State zich wat die beoordeling betreft niet vermag in de plaats te stellen van de Commissaris-generaal, die het best geplaatst is om de terzake vereiste inlichtingen in te winnen; dat verzoeker alleszins geen gegevens aanbrengt die van aard zijn te besluiten dat die beoordeling kennelijk onjuist zou zijn; dat het middel niet ernstig is;

5. Overwegende dat de middelen niet ernstig zijn; dat dienvolgens niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten

op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden;
dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot
schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden
beslissing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op drie oktober tweeduizend,
door :

de HH. L. LAVRYSEN, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

L. LAVRYSEN.